

SVJEDOČANSTVO IZ KNJIGE "MENI JE BOG POMOGAO" -

www.molitvenici.net

POSTALA SAM BAKA

Baka Katica, njen sin Mario i snaha Tanja žive u jednom malom

slavonskom gradiću u naselju kojeg je zaštitnik Duh Sveti. Imali

su sve što jedna obitelj može poželjeti. Iako su se sloga,

razumijevanje i ljubav očitovali svakom koraku, u zraku se ipak

osjetilo da nešto nedostaje.

Lebdjelo je zrakom nešto što su svi znali, ali o čemu nisu željeli

puno pričati.

Jedina želja, svima ista, bila je jedno malo djetesce koje bi njihovu kuću ispunilo srećom i radosti. Obišli su Tanja i Mario sve liječnike, saslušali i isprobali sve moguće savjete, ali bez rezultata.

Baka Katica, tiha i nenametljiva žena, sve je to promatrala. Nije ništa pitala, ali sve je shvaćala. Nije im htjela prisjedati na muku. Zнала je ona koliko ih to boli.

U glavi je stvorila odluku – posjetit će Božju ljekarnu. Izbor

lijekova bio je velik, a donijeti odluku vrlo teško. Promišljala je:

“Živimo u župi Duha Svetoga. Komu drugom da se obratim nego

upravo njemu?”

Sretna što je donijela odluku, odmah je zavapila: “**Duše Sveti,**

ispuni ovu kuću srećom, radosti i veseljem. Ako moja

djeca ne mogu donijeti na svijet svoje dijete, pošalji im

neko napušteno, ostavljeno dijete, dijete bez ljubavi.

Znam da će moja djeca i takvo dijete prihvatiti kao dar

Božji i o njemu se skrbiti kao pravi roditelji, a ja ću mu

Duše Sveti biti najbolja baka na svijetu.”

Molila je baka Katica svaki dan razne zazive Duhu Svetom

proizašle iz njezine duše, a krunicu Duhu Svetom nije preskočila

niti jedan dan. Otišla je i kod mjesnog župnika i ispričala mu svoju

bol i svoj zavjet te se posavjetovala s njim. Platila je i misu na tu

nakanu. Župnik ju je ohrabrio i rekao neka samo nastavi moliti, a

Duh Sveti će sigurno čuti molbu. Djeci nije ništa htjela govoriti.

Nisu prošla niti dva mjeseca kada je jednog dana sin sav sretan i

vidno uzbuđen utrčao majci u kuhinju i kazao: “Mama, znaš,

nismo ti rekli, ali Tanja i ja smo podnijeli zahtjev za posvojenje

djeteta. Danas su nas zvali iz Doma da dođemo vidjeti bebu.

Nemoj se iznenaditi ako ti sutra dovedemo unučicu!”

Oboje su plakali, a baka Katica je pogledala prema nebu i

zavapila: “Hvala ti, Duše Sveti! Znala sam da ćeš čuti moj vapaj i

uslišiti moju molbu.”

Mario ju je čudno pogledao jer nije znao zašto se zahvaljuje Duhu

Svetom. Majka mu je ispričala svoj zavjet. Nisu morali ništa više

reći, tek su se nijemo zagrlili.

Došla je i Tanja. I ona je plakala od sreće. Svi troje su se zagrlili i

donijeli odluku da sutra zajedno idu vidjeti bebu. Nije uopće bilo

upitno hoće li im se svidjeti ili ne. Znali su da je to beba koja čeka

upravo njih, njihova beba, i da će je sutra dovesti kući. Tako je i

bilo.

Mala Katja danas je već desetogodišnja djevojčica. Živi u sretnoj

obitelji. Zna da joj Mario i Tanja nisu biološki roditelji, ali isto tako

zna da su joj oni jedini i pravi roditelji za koje zna.

Ime je dobila po svojoj baki Katici koju voli najviše na svijetu i po

čijoj je molbi upućenoj Duhu Svetom dospjela u pravu i sretnu

obitelj.

Sada sa svojom bakom svaku nedjelju ide svome zaštitniku kojem

ju je baka preporučila. (I. K.)